

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 226/2017-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. apríla 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Daliborom Kuciaňom, Nitrianska 5, Piešťany, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaniach vedených pod sp. zn. 11 C 42/2011 a sp. zn. 7 Er 3525/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. októbra 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 11 C 42/2011 a sp. zn. 7 Er 3525/2010.

Sťažovateľka hneď v úvode sťažnosti uvádza, že sa ochrany svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy domáhala aj sťažnosťou zo 17. decembra 2012, ktorá bola ústavnému súdu doručená 20. decembra 2012. Ústavný súd túto jej sťažnosť uznesením sp. zn. III. ÚS 80/2013 odmietol pre neprípustnosť z dôvodu, že nevyčerpala iné právne prostriedky. Keďže odvtedy uplynulo viac ako dva a pol roka, podáva sťažovateľka druhú sťažnosť, ktorou namieta porušenie svojich práv postupom okresného súdu v označených konaniach.

Zo sťažnosti a z jej jednotlivých príloh vyplýva, že sťažovateľka je navrhovateľkou v právnej veci obnovy konania vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 11 C 42/2011 a taktiež povinnou v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 7 Er 3525/2010 na základe exekučného titulu, ktorým je platobný rozkaz okresného súdu č. k. 7 Ro 688/2008-55 z 23. júna 2010.

Sťažovateľka uvádza, že 12. apríla 2011 podala návrh na povolenie obnovy konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 7 Ro 688/2008, v ktorom okresný súd 23. júna 2010 podľa jej názoru vydal nezákonný platobný rozkaz, ktorého vydaním porušil nielen „spotrebiteľské právo“ vnútroštátne, ale aj medzinárodné právo. Keďže na základe tohto exekučného titulu prebieha exekučné konanie, sťažovateľka podala okresnému súdu 12. apríla 2011 aj podnet na odklad exekúcie. Sťažovateľka namieta, že do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu, čo je viac ako 53 mesiacov, okresný súd nielenže vo veci obnovy riadne nekoná, ale nebolo nariadené ani jedno pojednávanie a nerozhodol tak ani vo veci samej. O odklade exekúcie rozhodol okresný súd po takmer dvoch rokoch.

Sťažovateľka uvádza, že sa na okresný súd obrátila na účely poskytnutia ochrany pred nezákonnými praktikami a neprijateľnými zmluvnými podmienkami a namiesto toho „dostáva od neho len ignoráciu vo forme nečinnosti“. Podľa nej okresný súd od doručenia návrhu na obnovu konania a podnetu na odklad exekúcie nevykonal žiaden relevantný úkon

smerujúci k rýchlemu prerokovaniu a rozhodnutiu vo veci, najmä ak na strane navrhovateľa je spotrebiteľ zaviazaný k nezákonnému plneniu a vec sa nachádza v exekučnom konaní, ktorému mal okresný súd zabrániť nevydaním spomínaného platobného rozkazu. Okresný súd bol a je teda v oboch konaniach absolútne nečinný a porušuje jej ďalšie práva.

Dňa 22. januára 2013 okresný súd uznesením č. k. 7 Er 3525/2010-39 povolil odklad exekúcie do právoplatného rozhodnutia o obnove konania a 24. januára 2013 uznesením č. k. 11 C 42/2011-16 povolil obnovu konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 7 Ro 688/2008.

Proti uzneseniu okresného súdu č. k. 11 C 42/2011-16 z 24. januára 2013 podal odporca 18. februára 2013 odvolanie. Sťažovateľka namieta, že okresný súd po podanom odvolaní vo veci nevykonal žiaden úkon. Až na základe jej žiadosti o riadne konanie a rozhodnutie vo veci zo 16. júna 2014 bola prípisom predsedníčky okresného súdu z 3. júla 2014 upovedomená o tom, že *„odvolanie nebolo predložené na rozhodnutie odvolaciemu súdu a súd svojou nesústredenou činnosťou od podania odvolania (18.02.2013) do predloženia odvolania odvolaciemu súdu (august 2014) spôsobil tak vo veci ďalší viac 18 mesačný zbytočný prieťah (spolu už takmer 40 mesiacov)“*.

Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) o podanom odvolaní rozhodol 28. januára 2015 tak, že uznesenie okresného súdu č. k. 11 C 42/2011-16 z 24. januára 2013 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Sťažovateľka namieta, že týmto sa vec nielenže dostala na začiatok, ale od vrátenia spisu z odvolacieho súdu do podania tejto ústavnej sťažnosti sa opäť viac ako sedem mesiacov nekonalo, okrem pripustenia vystúpenia pôvodne oprávneného (konanie vedené pod sp. zn. 7 Er 3525/2010, pozn.) a pripustenia vstupu iného oprávneného uznesením okresného súdu z 2. marca 2015 *„(spolu teda ide o 4 roky prieťahov zo 4 a pol ročného konania 11 C/42/2011)“*.

Sťažovateľka namieta, že *„spôsobené a spôsobované prieťahy Okresným súdom Piešťany spôsobujú a znásobujú stav právnej neistoty, nechut' k zákonom a rezignáciu uplatňovať akokoľvek a kdekoľvek svoje práva, keďže je neustále atakovaný nebankovou*

spoločnosťou, resp. po x-násobnom postúpení spoločnosťou na Britských Panenských ostrovoch, ktorá si svoje podnikanie založila na nevedomosti ľudí a zneužívania slabšieho postavenia spotrebiteľa na ďalší subjekt sídliači na Cypruse s jednoznačným úmyslom nedobytnosti prípadnej náhrady trov konania úspešnému spotrebiteľovi.

Obiter dictum, predmetná exekúcia je vykonávaná [REDAKOVANÉ], z rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR, exekútorom dobre známym a v neposlednom rade z uznesenia Okresného súdu Piešťany zo dňa 02. 03. 2015, č. k. 7 Er/3525/2010-58 vyplýva, že [REDAKOVANÉ] postúpil pohľadávku voči sťažovateľovi (priznaná platobným rozkazom 7 Ro/688/2008-55 zo dňa 23. 06. 2010) na [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] už pred podaným odvolaním a odvolanie proti povolení odvolania tak v podstate podala neoprávnená osoba, pričom Krajský súd v Trnave predmetné odignoroval, resp. nemal vedomosť z úmyselného zatajenia či už odporcom v konaní 11 C/42/2011 alebo oprávnenými v konaní 7 Er/3525/2010. I to znásobuje dôležitosť riadneho konania a riadneho, zákonného a spravodlivého rozhodovania a rozhodnutia Okresným súdom Piešťany, o čo žiada, a na čo sa sťažovateľ objektívne spolieha.“.

Nečinnosť okresného súdu spôsobuje podľa sťažovateľky zbytočné prierahy v označených konaniach okresného súdu, a tým dochádza k porušeniu jej označených práv. Výška celkovej pohľadávky je pričinením okresného súdu už takmer 4 000 € z istiny cez 900 €. Neúmerná dĺžka konaní pred okresným súdom má dopad najmä na psychickú stránku sťažovateľky, keďže «do dnešného dňa nemôže byť uzavreté „vazalstvo“ na nebankovom subjekte... Ide o priemerného účastníka, ktorý podpísal úverovú zmluvu pod tlakom s neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Túto chybu, ako i chybu Okresného súdu Piešťany (vydanie platobného rozkazu) a nekalé praktiky všetkých „oprávnených“ sa snaží napraviť v konaniach pred Okresným súdom Piešťany, čo mu však nie je umožnené nečinnosťou porušovateľa.».

Sťažovateľka žiada, aby ústavný súd rozhodol o jej sťažnosti takto:

„I. Základné právo sťažovateľa, na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote

podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru bolo postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 11C/42/2011 a 7Er/3525/2010 porušené.

II. Okresnému súdu Piešťany sa prikazuje, aby v konaniach vedených pod sp. zn. 11C/42/2011 a 7Er/3525/2010 konal bez ďalších prieťahov.

III. [REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 6.000 € (slovom: šesťtisíc Eur), ktorej ich je Okresný súd Piešťany povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

IV. Okresný súd Piešťany je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia (2 právne úkony vykonané v roku 2015 v zmysle § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a), c), § 16 ods. 3 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb) [REDAKOVANÉ] v sume 296,44 € advokátovi JUDr. Daliborovi KUCIAŇOVI, Nitrianska č. 5, 921 01 Piešťany, na jeho účet č. [REDAKOVANÉ], do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní uznesením odmietnuť bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých

prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 11 C 42/2011 a sp. zn. 7 Er 3525/2010.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“, ktoré je garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01).

1. K namietanému porušeniu základného práva s'ťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 42/2011

S'ťažovateľka 12. apríla 2011 podala návrh na povolenie obnovy konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 7 Ro 688/2008.

Dňa 20. decembra 2012 s'ťažovateľka doručila ústavnému súdu s'ťažnosť zo 17. decembra 2012, ktorou namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 42/2011.

Dňa 24. januára 2013 okresný súd uznesením č. k. 11 C 42/2011-16 povolil obnovu konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 7 Ro 688/2008.

Ústavný súd s'ťažnosť s'ťažovateľky zo 17. decembra 2012 uznesením sp. zn. III. ÚS 80/2013 z 12. februára 2013 odmietol pre neprípustnosť z dôvodu, že nevyčerpala iné právne prostriedky nápravy.

Dňa 18. februára 2013 žalovaný doručil okresnému súdu podanie, ktorého obsahom bolo odvolanie proti uzneseniu okresného súdu č. k. 11 C 42/2011-16 z 24. januára 2013.

Následne sťažovateľka podaním zo 16. júna 2014 doručeným okresnému súdu 20. júna 2014 žiadala predsedníčku okresného súdu o riadne konanie a rozhodnutie vo veci. Predsedníčka okresného súdu sťažovateľku prípisom č. Spr. 464/14 z 3. júla 2014 upovedomila o tom, že jej sťažnosť na priet'ahy v konaní považuje za opodstatnenú.

Dňa 30. júna 2014 bol spis okresného súdu sp. zn. 11 C 42/2011 spolu s odvolaním žalovaného predložený krajskému súdu na konanie o odvolaní. Krajský súd o podanom odvolaní rozhodol uznesením č. k. 24 Co 498/2014-38 z 28. januára 2015 tak, že uznesenie okresného súdu č. k. 11 C 42/2011-16 z 24. januára 2013 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pretože z odôvodnenia jeho rozhodnutia podľa krajského súdu nebolo možné zistiť, ako súd zistil opodstatnenosť a včasnosť návrhu na obnovu konania, v dôsledku čoho toto uznesenie považoval aj za nepreskúmateľné.

Po vrátení veci okresnému súdu sťažovateľka 5. októbra 2015 doručila ústavnému súdu predmetnú sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd zistil, že sťažovateľka podaním z 20. septembra 2016 zobrala svoj návrh na povolenie obnovy konania v celom rozsahu späť. Okresný súd uznesením č. k. 11 C 42/2001-58 z 20. septembra 2016 konanie zastavil a rozhodol, že žalovaný má právo na náhradu trov konania v celom rozsahu. Predmetné rozhodnutie okresného súdu nadobudlo právoplatnosť 19. novembra 2016.

Sťažovateľka namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 42/2011, ktorého predmetom bol jej návrh na povolenie obnovy konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 7 Ro 688/2008.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej v konaní o návrhu na obnovu konania – v štádiu do rozhodnutia o povolení obnovy konania alebo zamietnutia návrhu na obnovu konania – nie je aplikovateľný čl. 48 ods. 2 ústavy

v časti týkajúcej sa práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, pretože nejde o rozhodovanie o občianskom práve alebo záväzku a odstránenie stavu právnej neistoty v primeranej lehote právoplatným rozhodnutím vo veci. Pri obnove konania podľa Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016 môže byť základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov porušené len v štádiu po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia o povolení obnovy (napr. III. ÚS 191/02, II. ÚS 297/215, II. ÚS 786/2016).

Vzhľadom na uvedené v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania sa účastník nenachádza v stave právnej neistoty, keďže táto bola odstránená právoplatnosťou predchádzajúceho rozhodnutia vydaného vo veci samej v konaní, o obnovu ktorého účastník žiada. Sťažovateľka preto nepožíva ochranu vyplývajúcu z čl. 48 ods. 2 ústavy v tejto fáze konania o návrhu na povolenie obnovy. Uvedené závery týkajúce sa základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov možno primerane vzťahovať aj na právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd túto časť sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Er 3525/2010

Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48. ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu aj v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Er 3525/2010.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že 16. decembra 2010 sa na návrh oprávneného a na základe exekučného titulu, ktorým bol platobný rozkaz okresného súdu č. k. 7 Ro 688/2008-55 z 23. júna 2010, začalo exekučného konanie o vymoženie uloženej povinnosti zaplatiť istinu v sume 962,06 € s príslušenstvom, trovy predchádzajúceho konania a trovy exekúcie. Exekučné konanie je okresným súdom vedené pod sp. zn. 7 Er 3525/2010.

Okresný súd poveril súdneho exekútora výkonom exekúcie 14. februára 2011.

Dňa 12. apríla 2011 sťažovateľka v postavení povinného doručila okresnému súdu návrh na odklad tejto exekúcie.

Okresný súd uznesením č. k. 7 Er 3525/2010-39 z 22. januára 2013 povolil odklad exekúcie do právoplatného rozhodnutia o obnove konania vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 11 C 42/2011. Ústavný súd zistil, že predmetné uznesenie okresného súdu nadobudlo právoplatnosť 26. februára 2013. Konanie o obnove konania vedené pod sp. zn. 11 C 42/2011 bolo právoplatne skončené 19. novembra 2016 zastavením konania.

Sťažovateľka predmetnú sťažnosť doručila ústavnému súdu 5. októbra 2015, teda v čase, keď konanie o obnove konania vedené na okresnom súde pod sp. zn. 11 C 42/2011 ešte nebolo právoplatne skončené.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (v primeranej lehote) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (m. m. I. ÚS 89/02, I. ÚS 47/03, IV. ÚS 59/03, IV. ÚS 205/03). Súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu je aj názor (napr. I. ÚS 34/99, II. ÚS 32/00, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, IV. ÚS 37/02, III. ÚS 109/03, II. ÚS 478/2010), že ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom, pozn.) ešte trvalo, resp. mohlo

trvať. Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je totiž požiadavka, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov, ústavný súd konštatuje, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu nemohlo postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Er 3525/2010 dochádzať k porušovaniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže výkon exekúcie bol v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu (5. októbra 2015, pozn.) odložený, pretože okresný súd uznesením č. k. 7 Er 3525/2010-39 z 22. januára 2013 povolil odklad exekúcie, pričom toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť ešte pred doručením sťažnosti ústavnému súdu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá, bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi uplatnenými v jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. apríla 2017